

■ Гэта ж мы, Госпадзі!

«ЗРАБІЦЕ ШТО-НЕБУДЗЬ, БО ПРАПАДЗЕ ЧАЛАВЕК!»

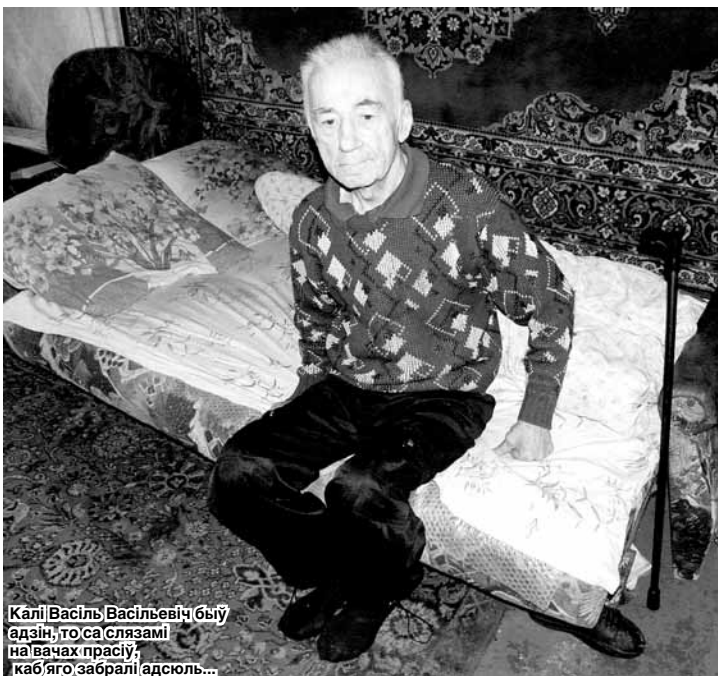
«Васіль Васільевіч, вы хо- чаце, каб вас забралі ў дом- інтэрнат?» — «А колькі там разоў кормяць?» — «Пяць». — «О, хачу...» Колькі разоў у дзень дзядуля есць, я так і не даведалася. Скажу, што не памятае... А склалася та- кое ўражанне, што пабаяў- ся ўздацца. Бо побач ста- юць мужчына на мыліцах, які нагадуў мне... Шарыкава з фільма «Сабачае сэрца».

«Папрасіла, каб участковы назіраў за гэтай кватэрай нават ноччу»

У нумары за 1 кастрычніка выйшаў артыкул пад назвай «Я такі галодны, што люблю ўсё...» У ім шла гаворка пра пенсіянера з Мінска, старасці якога не па- зыздросціш. Яшчэ ў верасні су- седы знайшлі Васіля Васільевіча Калячку аслабленага ад голаду ў мокрым ложку. «Хачелі яго пе- раадзець, але не знайшлі ў ква- тэры ні зменнай сподняй бялізны, ні пасцельнай», — не стрымлівае абурэння Алена Рахманько, якая жыве з ім у адным доме на пра- спеке Любімава. — На часопіс- ным століку ў іншым пакоі стаюў кубак з вады. Ваду тую, прызнаю- ся стары, не мнялі двое сутак. І ў халадзільніку было пуста...»

Як можна маўчаць пра такое, Алена не разумее. Таму адразу ж парайла далёкай сваячцы, якая якраз у той дзень прыехала пра- ведаць Васіля Васільевіча, не- адкладна звярнуцца да рабнчых улад.

— Васіль Калячка, як інвалід 1 групы, мае права на памочні- ка-апекуна, — расказала начальнік упраўлення сацыяльнай абароны адміністрацыі Маскоўскага раёна Мінска Волга Сцяпанова. — Да- глядаў яго (вядома, не бясплат- на) унук памерлай жонкі. Пасля таго, як мы даведаліся ад спа- дарыні Мельнік, што Васіль Ва-

Калі Васіль Васільевіч быў адзіным спячэным на вачых прасіў, каб яго забралі адсюль...

мае расшнэ аб тым, працягвае выплаты ці не. Калі догляд не- належны, апэратыўна шукаем новага апекуна або адпраўляем чалавека, які мае патрэбу ў до- глядзе, у дом-інтэрнат. У абавяз- кі сацыяльных работнікаў не ўва- ходзіць праверка апекуноў. Бо, у адпаведнасці з палажэннем (аб парадку прызначэння і выплаты дапамогі па доглядзе інваліда 1 групы і асобы, якая дасягнула 80-гадовага ўзросту. — Аўт.), дапамога выплачваецца толь- кі ў тым выпадку, калі 2 сведкі падвердзілі, што патэнцыйныя кандыдаты на яе атрыманне ажыц- цяўляе належны догляд інваліда. І наша сітуацыя не выключэнне. Больш за тое, Васіль Васільевіч сам напісаў заяву: папрасіў, каб мы аформілі Сяргею А. дапамогу па доглядзе.

— **Наколькі я ведаю, вы аса- біста размаўлялі з чалавекам, які даглядаў Васіля Калячку?**

— Так, я выклікала яго да ся-

ён пераехаць у інтэрнат. Але сусед па кватэры апярэджае яго. «Вася, скажы ім, што ты ў сне бачыў іх і іхні інтэрнат. Тут табе воль і булачкі, і цыгарэты. А там ніхто пакурцыць не дасць... Турма, адным словам...» Васіль Васільевіч паслухмяна матляе галавой.

— Мінуты раз, калі мы прыхо- дзілі, Васіль Васільевіч са слязмамі на вачах прасіў, каб мы яго забра- лі адсюль, — кажа спецыяліст па сацыяльнай рабоце тэрытарыяль- нага цэнтра Маскоўскага раёна Мінска Наталія Шчэрбава. — Але як толькі з'яўляюцца Сяргей А. ці гэты чалавек са зламанымі нагамі, ён рэзка мяняе сваё жаданне. Думаю, дзядуля іх баіцца...

І не дзіўна, што так званыя сваякі не хочучь, каб Васіля Васільевіча забралі ў дом-інтэрнат... «Мяркуюце самі: дапамога па доглядзе, якую да 1 кастрычніка атрымліваў Сяргей А., складала 1 млн 26 тысяч, — падхоплівае ін- спектар аддзялення сацыяльнай дапамогі на даму тэрытарыяль- нага цэнтра Маскоўскага раёна Мінска Наталія Карпенка. — І пенсія ў Васіля Васільевіча не самая маленькая — больш як 3 млн. Гэтыя сваякі, калі дазналіся, што мы зрабілі заплыт у псі- ханеўралагічны дыспансер, каб даведацца, у доме-інтэрнаце яго- ка тыпу па стане здароўя можа знаходзіцца Васіль Васільевіч, не хачелі аддаваць яго дакументы. А калі ўчастковы ўсё ж такі за- браў пашпарт, то, аказалася, што там няма старонкі з прапіскай. Выдралі яе, хутчэй за ўсё, каб адцягнуць час. Бо, каб зрабіць новы пашпарт, патрэбны грошы, якіх у Васіля Васільевіча зараз няма. Пенсія старога, паводле слоў Уладзіміра Г., забірае «кла- патывы ўнук».

Акрамя Васіля Васільевіча, у той кватэры прапісана і маці Сяргея А., якая, паводле слоў суседзяў, зараз знаходзіцца ў ЛПП...» Калі мы першы раз туп з'явіліся, — угадвае загадчык аддзялення сацыяльнай дапо- могі на даму тэрытарыяльнага цэнтра Маскоўскага раёна Мінска Таццяна Панчанка, — сусед- ка Васіля Васільевіча, нягледзячы на тое, што сама выпівае, папрасіла нас як мага хутчэй забраць Васіля Васільевіча: «Зрабіце што-небудзь, бо пра- падзе чалавек. Хутка вернецца Людміла з ЛПП, зноў будзе пра- хадны двор».

Перад выходам публікацыі звязалася з тэрытарыяльнай службай. Там мне казалі, што спецыялісты абследавалі Каляч- ку на даму. Згодна з дыягназам, які паставілі медыкі, Васіль Ва- сільевіч мае патрэбу ў інтэрна- цэ псіханеўралагічнага профілю. Таму зараз займацца вырата- ваннем Васіля Васільевіча будзе 25-й паліклініцы. А гэта справа не аднаго дня... Аксана Слупянко- ва, вядучы юрысконсульт 25-й цэнтральнай раённай паліклінікі Маскоўскага раёна Мінска, па- ведала, што зараз яна рыхтуе дакументы, каб у судовым па- радку прызначыць Васіля Васіль- евіча Калячку недзеяздольным.

«Калі дыягназ падвердзіцца і суд пазбавіць пенсіянера дзеяздоль- насці, то мы будзем абавязаны вырашаць лёс свайго падпаце- нага. Не выключна, што нейкі час Васілю Васільевічу дая- дзецца пажыць у псіхіятрычнай бальніцы ў Навінках. Бо, самі ўдальнікі, зараз у псіханеўрала- гічных інтэрнатах дэфіцыт мес- цаў...»

Спрабу высветліць у дзяду- лі, як яму тут жывецца, ці хоча

Каля дома, дзе жыве Васіль Калячка, мяне чакаюць работнікі тэрытарыяльнага цэнтра Маскоў- скага раёна разам з участковым інспектарам. У пад'езд трапля- ем пры дапамозе суседзяў. На- ціскаем на званок калі нумара «108» — і з кватэры, як мурашы, у розныя бакі разбегваюцца людзі з моцным перагарам. Каля парога нас сустракае той самы «шары- каў» на мыліцах. Відавочна, ён не вельмі рады таму, што мы сваім прыходам пакінулі яго без выс- лай кампаніі.

Паводле слоў Уладзіміра Шаў- чэнкі, участковага інспектара мі- ліцыі Маскоўскага РУУС Мінс- ка, Уладзімір Г. пражывае ў гэтай кватэры крыху больш як месяц. Ён — далёкі сваяк Васіля Васільевіча з боку жонкі. Выпівае, быў раней судзімы... «Гэтага кватэра- стаіць на ўліку як прытом, — удакладняе участко- вы. — Пры мне (Уладзімір Шаўчанка працуе на гэтым участку не так даўно) тут усё больш-менш спакойна. Раней жа, калі тут яшчэ жыла жанчына, якую забралі ў ЛПП, казалі, што тут пастаянна збіраліся алкаголікі і дэбашырылі».

У пакоі Васіля Васільевіча паветра цяжкае пах. Ён, пэўна, гэта разумее, таму павольна па- дымаецца з ложка і пры дапамозе кіяка пераходзіць у крэсла, што ў віталію.

Спрабу высветліць у дзяду- лі, як яму тут жывецца, ці хоча

зыходзіцца пад пільнай увагай спецыялістаў тэрытарыяльнага цэнтра, да яго штодзённым ходзіць сацыяльны работнік. Праўда, яго не надта ахвотна ўпускае ў ква- тэру мужчына на мыліцах, які з'явіўся ў кватэры не так даўно. Маўляў, «не прыходзіце больш — я сам Васільевіча абслугоўва- ю».

(Кажа, што ён дзядзька унука Васіля Васільевіча. Пры- ехаў у госці і зламаў ногі, таму вымушаны быў затрымацца. — Аўт.) Я папрасіла міліцыю, каб яны разабраліся, хто гэта такі, бо нават Васіль Васільевіч тол- кае не можа патлумачыць, кім той чалавек яму прыходзіцца. Думаю, хутка адправяць яго па месцы жыцтва. Суседзі ка- жаць, што Сяргей А. падзіць там п'яныя дробшчы, водзіць кампаніі. Не магу нічога сцвярджаць... Та- му і папрасіла ўчастковага, каб ён назіраў за гэтай кватэрай, у тым ліку і ноччу.

«Вася, скажы ім, што ты ў сне бачыў іх і іхні інтэрнат»

Каля дома, дзе жыве Васіль Калячка, мяне чакаюць работнікі тэрытарыяльнага цэнтра Маскоў- скага раёна разам з участковым інспектарам. У пад'езд трапля- ем пры дапамозе суседзяў. На- ціскаем на званок калі нумара «108» — і з кватэры, як мурашы, у розныя бакі разбегваюцца людзі з моцным перагарам. Каля парога нас сустракае той самы «шары- каў» на мыліцах. Відавочна, ён не вельмі рады таму, што мы сваім прыходам пакінулі яго без выс- лай кампаніі.

Паводле слоў Уладзіміра Шаў- чэнкі, участковага інспектара мі- ліцыі Маскоўскага РУУС Мінс- ка, Уладзімір Г. пражывае ў гэтай кватэры крыху больш як месяц. Ён — далёкі сваяк Васіля Васільевіча з боку жонкі. Выпівае, быў раней судзімы... «Гэтага кватэра- стаіць на ўліку як прытом, — удакладняе участко- вы. — Пры мне (Уладзімір Шаўчанка працуе на гэтым участку не так даўно) тут усё больш-менш спакойна. Раней жа, калі тут яшчэ жыла жанчына, якую забралі ў ЛПП, казалі, што тут пастаянна збіраліся алкаголікі і дэбашырылі».

У пакоі Васіля Васільевіча паветра цяжкае пах. Ён, пэўна, гэта разумее, таму павольна па- дымаецца з ложка і пры дапамозе кіяка пераходзіць у крэсла, што ў віталію.

Спрабу высветліць у дзяду- лі, як яму тут жывецца, ці хоча

зыходзіцца пад пільнай увагай спецыялістаў тэрытарыяльнага цэнтра Маскоў- скага раёна разам з участковым інспектарам. У пад'езд трапля- ем пры дапамозе суседзяў. На- ціскаем на званок калі нумара «108» — і з кватэры, як мурашы, у розныя бакі разбегваюцца людзі з моцным перагарам. Каля парога нас сустракае той самы «шары- каў» на мыліцах. Відавочна, ён не вельмі рады таму, што мы сваім прыходам пакінулі яго без выс- лай кампаніі.

Паводле слоў Уладзіміра Шаў- чэнкі, участковага інспектара мі- ліцыі Маскоўскага РУУС Мінс- ка, Уладзімір Г. пражывае ў гэтай кватэры крыху больш як месяц. Ён — далёкі сваяк Васіля Васільевіча з боку жонкі. Выпівае, быў раней судзімы... «Гэтага кватэра- стаіць на ўліку як прытом, — удакладняе участко- вы. — Пры мне (Уладзімір Шаўчанка працуе на гэтым участку не так даўно) тут усё больш-менш спакойна. Раней жа, калі тут яшчэ жыла жанчына, якую забралі ў ЛПП, казалі, што тут пастаянна збіраліся алкаголікі і дэбашырылі».

У пакоі Васіля Васільевіча паветра цяжкае пах. Ён, пэўна, гэта разумее, таму павольна па- дымаецца з ложка і пры дапамозе кіяка пераходзіць у крэсла, што ў віталію.

Спрабу высветліць у дзяду- лі, як яму тут жывецца, ці хоча

РЭВЕРС З СЕЦІВА

■ Гэта ж мы, Госпадзі!

«Я такі галодны, што люблю ўсё...»

Пра тое, як суседзі дапамагалі аднаму пенсіянеру і даведаліся пра бяду другога

«Я такі галодны, што люблю ўсё...» — гэта словы Васільевіча Калі, які ў верасні 2013 года быў знайдзены ў мокрым ложку ў кватэры ў Маскоўскім раёне Мінска. Яго суседзі дапамагалі яму пераехаць у інтэрнат, але ён не хацеў пакінуць кватэру. Яго суседзі дапамагалі яму пераехаць у інтэрнат, але ён не хацеў пакінуць кватэру. Яго суседзі дапамагалі яму пераехаць у інтэрнат, але ён не хацеў пакінуць кватэру.

Артыкул «Я такі галодны, што люблю ўсё...» не пакінуў аб'яваў і нашых чытачоў.

Вераніка: «Дзякуй, што ўздываеце такія тэмы! Сёння аб чалавечай чэрствасці афіцыйная прэса піша мала ці з аглядак — як бы не ачарніць родную Айчыну. Дамачымся да таго, што хутка паўкраіны акажацца на месцы гэтага старога. Дзе ж яно, з дзяцінства знаёмае «сябар, таварыш, брат»? Дзе любоў да блізкага? Дзе «Чалавек — гэта гучыць горда»? Страшна ад адной толькі думкі аб старасці, калі ты можаш стаць проста лішняй «рэччу». Спадзяюся, што факт не застанецца без увагі сацыяльных службаў, якія павінны хоць неяк кантраляваць падобных «апекуноў».

Ларыса: «Ніякавата становіцца, як падумаеш, што пад старасць цябе можа такое воль чакаць. Між іншым, каб не гэтыя суседзі, дык міліцыя проста канстатавала б смерць старога — ды і ўсё. Гэта ж страшна...»

Іван: «Які жах! І куды глядзецца сацыяльным службаў? Чаму міліцыянер такі аб'яваваў да гэтай сітуацыі? Гэта не павінна заставацца чымсьці прыватным. Патрэбна, каб як мага больш людзей, асабліва суседзяў па пад'ездах і дамах, ведалі пра ўсё, што адбываецца з гэтай сям'ёй».

Сяргей: «Калі дзеці забываюць, — жалілей не прымудзіш... І навошта тады гэтыя дзеці, якія не памятаюць пра сваіх бацькоў? І чаму амаль з усіх бакоў такая халодная аб'явакавец? Дзе ж чалавечнасць? Чаму ўсё пачалі думаць аб гэтых старых толькі тады, калі на гэта звярнулі ўвагу добрая суседка ды газета «Звязда»? Няўжо ўсім настолькі «ка барабане»?»

Уладзімір: «Трэба пісаць пра такое — цэпра баіцца святла. А воль ад органаў ды міліцыі хацелася б больш актыўнасці, а то яны жывуць на нашы падаткі і амаль нічога не робяць. Імпэту ад іх нешта не адчуваецца. Але скарачаць вырашалі штат культуры...»

Алеха: «Гісторыя жудасная. Наша маладосць рана ці позна скончацца, таму трэба спішацца рабіць як мага больш добра, пакуль поўны сіл. Тады і п'яно да цябе вернецца. Мне, напрыклад, не разуме- ла: у героя публікацыі што, няма сваякоў? Няўжо няма плямённікуў? Я не дазваляю бы сваім дзядзьку жыць у такіх умовах... Відавочна, што дзядуля ў свой час зрабіў усё, каб радня не хацела з ім знацца. Калі не, то родным немагчыма знайсці апраўданна. Дзякуй за ўзня- тую тэму. Такія гісторыі прымусжаюць задумацца».

Дарына: «У нас па суседстве такая ж гісторыя. Толькі сутнасць яе ў тым, што пакулы бабугі не звязваліся ўнуцкі кватэры, та прыходзіла, размаўляла, быццам бы клапацілася. А як чаканы падпіс атрымала, то адразу сваю сутнасць і паказала. Толькі воль дзеці бабугі не ў курсе: жывуць у іншай краіне. Проста страшна: мы, суседзі, змагаемся за тое, каб вярнуць бабугі кватэру і магчымае нежк разспарадзіцца сваёй будучы- нёй. А та толькі плача, таму што «свая кроў» аказалася саваёй будучы- нёй».

Сямён: «Дарына, вы жа кажаце, у вас па суседстве такая ж гісторыя — але ж тут зусім не сямейная гісторыя, а сапраўдны крымінал. Хаця ўвогуле брыдка, калі «кватэрнае пытанне» так псуе людзей».

Слава: «О, воль «чаму сям'я» патрэбна і добрае выхаванне дзяцей — а то і праўда вады падаць будзе ў старасці некаму».

Насця: «Гэта ж як трэба жыць, каб у старасці аднаму застацца?..»

Вольга: «А мне падаецца, у старых, як правіла, такая старасць, якую яны заслужваюць. Калі дзеці пра іх заблылі, значыць, так яны сваіх дзяцей выхавалі. Іншая справа, калі дзеці намерлі. Але нават адзінокія старыя, якія не нарадзілі сваіх дзяцей па нейкай прычыне, павінны былі клапаціцца аб тым, што і як будзе іх даглядаць у не- мачы. Тых, хто сам клапаціўся аб іншых, не забываюць».

Антон Макаравіч: «Вольга, з вамі згодны алкаш: кожны сам каваль свайго шчасця, проста жыццё праходзіць так хутка, што некаторыя не па- співаюць усвядоміць, што маладосць і здароўе не бязмежныя. Так было з маёй сястрой: прыгажуня, усё толькі для сябе. Было два мужы, і абод- вух —штурхлём пад пад на неадпаведнасць ідэалам. Якія дзеці — буду я вам з гаршкіма націскаў! Прыгажосць-маладосць-здароўе — фюць... Зараз мае дзеці пытаюцца: «Тата, а з якой радасці сям'я і табе цётку Любу даглядаць? Мы яе бачылі толькі на сямейных фота ў бабугі ў вёсцы!». А жонка мая яшчэ і яхднічае, што, маўляў, піць і гуляць менш трэба было. Мне яе шкада. Няхай шалапутная, але ж сястра як-няк...»

Ад аўтара

Летась, калі я рабіла інтэрв'ю са старшынёй Камітэта па працы, занятасці і сацыяльнай абароне Мінгарвыканкома, Жанна Рамановіч прынаслася: яе засмучае тое, што дзеці не хочучь сёння даглядаць сваіх бацькоў. «Гэта так дакладна прасочваецца, калі прыходзіць на прыём і просяць прыняць старых у інтэрнат. Маўляў, я не магу спра- віцца са сваёй мамай. Калі пачынаеш чытаць матэрыялы справы, разумееш, што 3 месяцы ці год таму кватэра перапісана ўнуку — і адразу бацькі не патрэбны...» Не ўкладваецца ў галаву таксама, калі чуо, што дзеці падмыкаюць руку на сваіх пахлыбчых бацькоў... «Нядаўна да мяне на прыём прыйшла абсалютна дагледжаная і інтэлігентная бабугіна, — расказала начальнік упраўлення сацыяльнай абароны адміністрацыі Маскоўскага раёна Мінска Волга Сцяпанова. — Раней яна працавала на «Белтэлераме» начальнікам цэха. Са слязмамі на ва- чач кажа, што дачка б'е яе і не пускае да халадзільніка...»

Увесь час, што працавала над артыкулам, з галавы не выходзіла прыгта пра драўляную міску. Пра тую самую міску, у якой сын і нявестка падавалі ежу старэнькаму бацьку. Іх раздзяляла, што той пастаянна праймаў малако на абрус, распыляў ежу і біў талеркі... Воль і паставілі для яго асобны маленькі столік у куце кухні, выдзелілі драўляную міску. Аднойчы малады бацька заўважыў, што яго пціцгадовы сын воціцца са чыпскай на падлозе. «Чым ты займаешся?» «Я раблю маленькую драў- ляную міску для цябе і мамы, з якой вы будзеце есці, калі я вырасту...» З таго часу стары еў разам з усімі за агільным сталом. І нікога ўжо не раздзяляла разлітае малако і выпадкіны абрус...

Надзея ДРЫЛА. Фота аўтара.

ЖЫЦЦЁМ АБАВЯЗАНЫ СУСЕДУ

Аб пажары ў кватэры на чацвёртым паверсе дома па ву- ліцы Маладзевай у Мікашэвічах паведалі ў службу выра- тавання суседзі. Калі пажарныя прыбылі па выкліку, у ква- тэры бушаваў агонь і на паверсе было моцнае задымленне. Цяжка сказаць, ці застаўся б хто жывы ў такім пекле, калі ўсё вырашалі секунды. Але не разгубіўся 41-гадовы вадзі- цель прадпрыемства «Граніт» Мікалай Працук, кватэра якога знаходзіцца на адной пляцоўцы з пацярпелымі. Як толькі ён убачыў дым, кінуўся да суседзяў і вывеў іх аднаго за адным: гаспадар-інваліда, яго жонку і 29-гадовага сына. Усе яны былі нецвярозныя. Як паведалі ў Брэсцкім абласным упраў- ленні МНС, агонь пашкодзіў маёмасць і ўнутраную адзелку кватэры. Паводле папярэдняй версіі, прычынай пажару стала неасцярожнае абыходжанне з агнём пры курэнні.

Яна СВЕТАВА.

АЎТОБУС ДА КІЕВА НЕ ДАВЯЗЕ

З 1 снежня прыпынечка рух аўтобусаў па некалькіх міжнародных маршрутах.

Паводле інфармацыі дзяржаўнага прадпрыемства «Мінск-транс», гаворка ідзе пра маршрут Мінск — Кіеў на рыс ад- праўленнем з беларускай сталіцы ад АВ «Цэнтральны» ў 18.30, ад АВ «Усходні» ў 18.50 — па панядзелках і серадах; з Кіева ў 19.30 — па аўторках і чацвярграх. Таксама прыпыня- ецца рух аўтобусаў па маршруце Мінск — Вільнюс на рыс адпраўленнем з Мінска ад АВ «Цэнтральны» ў 2.30 — па я- дзелгах; з Вільнюса ў 7.20 па нядзелгах. Аднак у сувязі з тым, што аўтавакзалам сталіцы ўжо прададзены білеты, толькі ў нядзелю 8 снежня рэйс па маршруце Мінск — Вільнюс вы- конвацца будзе.

З'ЕХАЎ

У ВАДАСХОВІШЧА

Такое здарэнне адбылося а палове пятай гадзіны ра- ніцы ў Быхаўскай раёне паблізу вёскі Чачыніна на аўта- дарозе Магілёў — Бабруйск. Тры чалавекі пацярпелі.

Папярэдне мяркуюцца, што вадзіцель мікрааўтобуса «Форд-Транзіт» не справіўся з кіраваннем, пасля чаго аўтамабіль з'ехаў у Чыгрынскае вадасховішча, дзе перакруціўся. Калі прыбылі выратавальнікі, мікрааўтобус знаходзіўся за шэсць метраў ад берага — ляжаў на даху. Унутры застаўся заблакі- раваным кіроўца. Два пасажыры здолелі выбрацца з салона самастойна. Работнікі МНС абдукавалі мікрааўтобус да берага і дэблкіравалі пацярпелага вадзіцеля. Усіх удзельні- каў дарожна-транспартнага здарэння шпіталізавалі.

Сяргей РАСОЛЬКА.

ХРАНІЧНЫХ АЛКАГОЛІКАЎ СТАНОВІЦЦА МЕНШ

Колькасць грамадзян, накіраваных у лячэбна-працоў- ныя прафілакторыі, паводле інфармацыі пракуратуры Віцебскай вобласці, зніжаецца.

— Сёлетна суды вобласці разгледзелі 760 грамадзянскіх спраў аб накіраванні ў ЛПП грамадзян, якія пакутуюць на хранічны алкагалізм. У тым ліку — у дачыненні да 210 аба- вязаных асоб. Для паранняння, летас па расшэннях судоў у «спецыфічных» прафілакторыі было накіравана калі 780 чалавек, у 2011 годзе — больш як 960, у 2010 годзе — 1152 чалавекі, — паведалі ў абласной пракуратуры.

У большасці выпадкаў грамадзяне, якія маюць патрэбу ў прымусовым лячэнні ад алкагалізму, — непрацуючыя муж- чыны ва ўзросце ад 26 да 45 гадоў, якія не знаходзяцца ў шлюбце. Больш як 30% ад агульнай колькасці накіраваных у ЛПП трапілі туды ў другі раз.

ЗА ШТО ЗАБІЛІ СВЯТАРА?

Расследаеца кримінальная справа, заведзеная па факце забойства праславаўнага святара, настаяцеля храма Пабрабярэння Гасподняга ў аграгарадку Смаль- яны Аршанскага раёна.

Іерэй Аляксандр Анатольевіч Марозаў нарадзіўся ў 1970 годзе ў Оршы. Вучыўся ў Смаленскім медыцынскім інсты- туце і Віцебскім духоўным вучылішчы. Быў жанаты, дзяцей не меў. З 2006 года нёс паслухмянасць настаяцеля сель- скага храма.

— Расследаванне праводзіцца Аршанскім мікраённым аддзелам Следчага камітэта. Настаяцель храма неза- доўга да таго, што адбылося, даў згоду двум маладым мужчынам у сувязі з іх складаным матэрыяльным стано- вішчам на часовае бясплатнае пражыванне ва ўласным доме. Ноччу паміж святаром і мужчынамі ўзнік канфлікт, падчас якога айцу Аляксандру былі нанесены нажавыя раненні, ад якіх ён памёр, — паведала Іна Гарбачова, афіцыйны прадстаўнік упраўлення Следчага камітэта па Віцебскай вобласці.

Мужчын затрымалі. Высветлілася, што яны нідзе не праца- валі і не мелі пэўнага месца жыцтва. Прызначаны шэраг криміналістычных экспертыз. Устаноўлена, што падазрава- ныя знаходзіліся ў стане моцнага алкагольнага апаўнення.

— Аднаму — 22-гадоваму мужчыну — прадаўлена абві- навачванне ў забойстве. Абрана мера стрымання ў выглядзе заключэння пад варту. Другі грамадзянін звязвалі ў сувязі з непацвярджэннем падазрэння ў здзяйсненні злачынства, — дадалі ва ўпраўленні Следчага камітэта па Віцебскай воб- ласці.

Мітрапаліт Мінскі і Слуцкі, Патрыяршы Экзарх усяе Бела- русі Філарэт выказаў спачуванне архіепіскапу Віцебскаму і Аршанскаму Дзімітрыю ў сувязі з гібелью настаяцеля храма: «Жорсткае забойства святара, які старанна служыў на ніве Божай, адгукнуўся ў майёй душы смуткам. Трагічная падзея пад Оршай сведчыць аб тым, наколькі мае патрэбу наша грамадства ў духоўным лекаванні...»

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Зямля для бізнесу — толькі праз аўкцыёны

У Мінску на апошніх аўкцы- ёнах года пад інвестпраекты плануюцца прадаць 78 зямель- ных участкаў, паведаміў ды- ректар Мінскага гарадскога цэнтра нерухомасці Станіслаў Коціцаў.

Прагназуецца, што гэтыя ўчасткі будуць прадавацца на пяці аўкцы- ёнах. Спецыяліст адзначыў даволі стабільны попыт на такую нерухо- масць, таму ў месцах і праводзіцца па два аўкцыёны. «Участкі запатра- баваныя і звычайна разыходзяцца як гарачыя піражкі, — адзначаў спадар Коціцаў. — Іх набываюць пад аб'екты гандлю, грамадскага харчавання і аўтамабілі». Аднак не ўсе запланаваныя на сёлетня ўчасткі будуць прададзены, бо 103 з іх прыойдуць на наступны год. Па стане на пачатак лістапада ў горадзе ўжо рэалізавана 37 зямельных участ- каў. У падрыхтаваным пераліку па Мінску знаходзіцца 218 участкаў на продаж.

У цэлым у Мінску сёлетна праве- дзены 123 аўкцыёны па продажы аб-'ектаў маёмасці і правоў на арэнду. Першапачаткова было выстаўлена 1225 аб'ектаў, з якіх рэалізавана 232. Ад рэалізацыі маёмасці ў казну гора- да за 10 месяцаў паступіла 93 млрд рублёў, што на 66 млрд больш, чым летась.

Сяргей КУРКАЧ.

■ Ведай нашых!

Педагог Іна Віннік перамагла ў прэстыжным міжнародным конкурсе